

i staden; ett annan på landet; det sistnämnda genom goda vänners hjälp.

På bibelqvinnohemmet var utrymmet så till trängsel upptaget att ett par barn en tid lågo på golvet i vårt lilla mottagningsrum, och vi kunde nu ej annat än af hjertat bedja vår Fader om *ännu ett barnhem*.

Se här huru han svarade. Innan vår önskan blifvit offentliggjord, kom med posten från Göteborg ett bref innehållande 20 kronor, med påskrift: "grundplåt till barnhemmet N:o 2." En vän i Stockholm lemnade strax derpå 20 kr. till samma ändamål. I maj kom ett bref från landet med ytterligare 20 kr. Brevet lydde sålunda: "Jag kommer mycket ihåg eder. I synnerhet blir mitt hjerta varmt vid tanken på de värlösa små. Lofvad vare Gud, att han ger sina barn hvad de skola göra. Ja, Herrens löfte är: *Det skall vara dig igenlönt i de rättfärdigas uppståndelse*. Jag omtalade för mina söndagsskolebarn hvad jag hört om nöden i Stockholm och frågade om de ej ville sända något till de små fattiga barnen der? Alla små händer uppräcktess såsom tecken, att de voro villiga att gifva, och som de redan hade en kassa bestående af 10 kr., så sända vi nu detta från söndagsskolan vid T. i V., med tillönskan af Guds rika välsignelse öfver barnhemmet N:o 2. Vår systerförening fann ock för godt att gifva något, och följer från densamma 9 kr. Särskildt kom en liten söndagsskolflicka till mig med en krona, sägande: "detta är af mina egna pengar, skicka ock detta." Ja, må nu Herren få välsigna våra små gåfvor. Guds rika nåd och frid följa eder i allt edert arbete"! Sådana svar från Herren äro på dubbelt sätt dyrbara, såsom bönhörelse och för den kärleksvärme, som utflödar genom dem.

Jemte dessa och andra svar på vår bön, gaf Herren äfven till detta hem det förnämsta, nemligen en *husmoder* med moderligt hjerta för barnen; hon tog kallelsen från *Herren* och hennes åtrå är att "amma de små upp åt honom." 2 Mos. 2: 9.

För det blifvande hemmets husmoder jemte de barn, som redan voro mottagna, bereddess plats öfver sommaren 1884 ute i skärgården, der sjukhemmet hade plats, hvaraf särskildt de klena barnen hade stor nytta. Her-

rens välsignande hand var öfver dem. De frodades synbarligen.

I *Jesus namn* och vissa om hans välbehag hyrde vi hösten 1848 5 rum och kök vid Barnängsgatan N:o 2 för vårt nya hem. Herren visade tydligt platsen. Han har ock utsägligt huldt fyllt de nya behofven *efter löfte*. *Barnhemmet N:o 2* började ock mycket ringa. Den 1 oktober skulle det nya hemmet tillträdas. Husmoder hade Herren gifvit oss: värnlösa barn funnos i öfverflöd och nya anmälades dagligen, på *en* dag kommo 9 mödrar med anhållan att få lemna sina barn. En passande bostad hade vi fått — men ännu voro rummen *tomma*. Hvarje nytt hem är en ny öfning för tron. Vi hafva Guds löften i *ordet*, men vi *se* dem ännu icke förverkligade. Öfningen är underlig för hvarje gång; men o, huru kostelig och dyrbar! Och huru tålig är icke den käre Herren, då lexan är svårlärd! "Han vet hvad vi äro för ett verk, och tänker derpå, att vi äro stoft." Derfor kommer han oss så huldt till mötes och stärker vår svaga tro.

De första gåfvorna till det nya hemmet sågo ringa ut: ett gammalt bord, en dito säng och några söndriga stolar, men o, hvad de värmdo hjertat såsom en underpant derpå att alla behof skulle blifva fyllda i rätt tid. Så skedde ock öfver hvad vi kunde bedja eller tänka. Ehuru vi fått erfara så utsägligt mycket af vår Faders omsorg, huru han *förser*, ställer han det dock alltid så att hans gåfvor blifva alldeles öfverraskande. Om han icke gifver penningar att köpa för, så gifver han förnödenheterna *direkte*, så mycket kärare, som han ju då visar *huru han vill hafva det*, och vi slippa vara villrådiga om hvad vi kunna eller icke kunna köpa, ja, han gifver oftast det som är mycket *bättre* än vi skulle hafva köpt, ifall vi haft penningar dertill — deraf hemmens glada, trefliga utseende. Vi vilja anföra ett exempel. Husmodren önskade mycket att få en skänk. Hon talade härom med förestånderskan, men fick till svar: "Vi ha icke råd att köpa en skänk; det fins ju väggfasta skåp, vi få nog reda oss med dem så länge." Husmodren svarade ingenting, men bad Gud att han ville gifva barnhemmet en skänk.

1884

Samma dag kom från en vän till det nya barnhemmet ett lass med en hel salsmöbel, *utmärkt vacker*: skänk, bord och 6 stolar, förut af den samma vännen begagnadt på ett landtställe. Samma dag kom från samma hand ett lass med nya gåfvor, ett utmärkt kökskåp m. m., *just hvad vi hade mest af nöden*.

Samtidigt fingo vi af en annan vän en soffa; vi hade just sett på en sådan, men funnit den alltför dyr att köpa. En lördagsafton sade husmodren: "I morgon har jag inga hela förkläden att sätta på barnen." I detsamma kom ett paket med nya förkläden från en sylvörening i Roslagen.

Under de första veckorna af hemmets iordningsställande måste barnens beklädnad komma i andra rummet, men snart var det deras tur. Att väfva sjelfva, såsom på första barnhemmet, var ännu icke möjligt, men vi fingo köpa goda stufbitar för billigt pris. Den af bibelqvinnorna, som fått gåfva och lust att tjena med synålen, var just der och hade begynt klippta till, fast saknaden efter en symaskin var ganska stor — och hvad gör Herren? Han skänker oss just då genom några af sina "snälle skaffare", vänner i Småland, en alldeles ny, präktig symaskin af Husqvarna tillverkning. Samtidigt kom från en vän i Stockholm 100 kr. till jernsängar. *Af Herren är allt detta skedt och är ett under för våra ögon*. Huru trofast är icke vår Gud! Huru huldt han förser: "Såsom en fader förbarmar sig öfver sina barn, så förbarmar sig Herren öfver dem som frukta honom". Ps. 103: 13.

En särskild bönhörelse är att barnen få vara friska och att de äro mottagliga för Guds ord. De kära små! Den som vet hvarifrån de kommit, kan ju ej annat än glädja sig åt att få vara med om att skaffa dem vård.

Ännu var barnhemmet N:o 2 mycket kallt. Vi bådo vår Fader om hjälp, ja om *snar* hjälp, ty nöden var tryckande. Just då fingo vi *till skänks* två flyttbara kaminer, som inbespara ved och sprida tillräcklig värme på tvenne af hemmen. Lofvad vare Gud i Jesu namn för all hans nåd!

Den 18 okt. 1884 invigdes det nya hemmet med ett

enkelt tackmöte. Våra vänner nedkallade med oss Guds välsignelse öfver denna nya gren af arbetet och vi erkände alla med fröjd *barnhemmet N:o 2 vara en ny minnessten af vår Faders trofasthet.*

Härligt har vår Fader visat, att han är lika villig och mäktig att förse flere barn som färre med hvad de behöfva. Alltefter som barnens antal växa, hafva syföreningar och barnföreningar bildats här och der i vårt land, hvilka tänka på oss i kärlek och förse våra små så rikligt, att vi äfven kunnat dela med oss utom hemmen.

Den kära julen nalkades. Någon frågade barnen på barnhemmet N:o 1 om de ej trodde sig få mindre julklappar nu, då vi fått ett barnhem till, hvarpå de svarade: "vi tro att vi få *mera*," räknande såsom Herren att "*arfvet ökas*" genom hvarje barn — och de kommo icke på skam. Före jul kommo väl fyllda lådor med väl arbetade saker åt våra små från olika delar af vårt land. Dertill skänkte en vän äfven till det nya hemmet ett nätt dockskåp. På julafton var glädjen stor. Den första som fick bryta sitt paket och deri fann en nätt liten docka blef alldeles utom sig af glädje; hon hade ju aldrig varit med om sådant. Hon hoppade och sprang och nästan gret af glädje och föll slutligen ned och tackade Jesus. Nog äro barnahjertan en tacksam jordmån!

Innan vi vidare följa vår växande barnskara vilja vi åter kasta en blick in i "moderkupan". Vi dröja der en dag, t. ex i April 1885. Hurudags börjar dagen? kl. 4—5 sofva väl alla? Det beror på hvilken dag vi välja. En dag i veckan är skur- och stökdag, då äro alla i glad och liffig fart mellan 4—5. Emellanåt höres en glad sång. Arbetet går lätt, ja "smordt," ty vi hålla på att lära att äfven göra de husliga sysslorna åt Jesus. Stökdagen börjar tidigt, men slutar icke så tidigt; hela huset skuras och fejas. Blommorna få sin vattenösning. Samma dag bakas. För att begagna spiselvärmén är stor kokning hela dagen. Den ena kastrullen efter den andra påsättes; innehållet förvaras sedan i stenkrukor

och bortbäres under de följande dagarne af bibelqvin-
norna till sjuka, eller spisas med begärlighet hemma af
kända nödens barn, små och stora. O, huru Herren
välsignar mjölet i skäppan så att det icke förminskas!
Hvarför måste så mycket göras på samma dag? Eme-
dan bibelqvinnornas tid de öfriga dagarne är upptagen
af lektioner och annat slags arbete. Vi måste köpa
tiden. Då sysslor, såsom tvätt m. m., inträffa, pågår
ännu mycket mera på en dag, allt under Guds lof; det
är stort och fröjdar hjertat.

Vi vilja nu lemna "stöket" och taga en vanlig ar-
betsdag. Vanlig? Ja, det är just svårigheten att välja,
ty tvenne dagar äro icke gerna lika. Vi vilja taga t. ex. en
tisdag. Kl. 6 är hela huset i liflig verksamhet. Morgonstäd-
ningen drar sin tid, emedan samma rum äro om natten
sofrum och om dagen matsal, arbetsrum m. m. Någon
stund behöfves ju också att stilla sig inför sitt lifs Gud.
Kl. 8 ringer till frukost. Vällingsskålen ryker, och inne-
hållet förtäres med frisk aptit. Gud vare lof för mat-
lust och dagligt bröd. Efter morgonbön hafva vi 3
dagar i veckan "bibelstund", d. ä. vi följa Guds folk i
gamla testamentet för att hemta hvad vår Gud der sär-
skildt vill lära oss, och om *Jesus* är med oss och ut-
lägger för oss skrifterna, så kan han göra våra hjertan
brinnande vid sjelfva Sinais betesmarker.

Kl. omkring $\frac{1}{2}11$ äro bibelqvinnorna i glad ifver
att förse sina väskor med lifvets ord. De gå nu alla
på husbesök utom de som hafva "veckan" i husliga
bestyr eller de som för sin kallelse för yttre mission
måste använda så mycken tid som möjligt för språk-
studier.

Kl. är 2. Det ringer till middag. Bibelqvinnorna
hafva mycket att förtälja om de fattigas skriande nöd.
Efter middagen tackar mau verkligen *af hjertat* Gud
för mat och hemtar med glädje "tredje rätten" ur *hans*
ord — erfarande att "menniskan lefver icke allenast af
bröd, utan af hvart och ett ord, som går utur Guds
mun". Derefter liflig verksamhet att ställa i ordning
till "modermötet." Gummorna komma efter hand och
äro snart i gång med sitt arbete. De se glada och be-
lättna ut. Den enkla trakteringen smakar dem utmärkt

väl. Likaledes hvad de få höra ur Guds ord eller till praktisk lärdom. Herren vare lof för allt! Mötet slutar omkring kl. 6; mödrarna gå hem till sitt. Gud välsigne dem och hvad de fått höra!

Nu är tid att ställa i ordning till aftonmötet.*) Salen med sina bänkar är lätt ordnad; icke så åhörarne. Att tillsäga om mötet från den ena veckan till den andra förslår icke; bibelqvinnorna gå ut och hemta åhörarne. Den bestämda tiden kl. 7 äro bänkarna ännu temligen glesa, men snart äro de i allmänhet fulla af ganska uppmärksamma åhörare. Samma ljuffiga nådes vind, som blåste öfver våra små möten de första åren, har åter varit på färde, men de störande nppträden, som då nästan ständigt förekommo, uteblifva nu alldeles. *Herren är det.* Sång och eftermöten hafva icke fattats. Lofva Herren, min själ! Större ting få vi vänta efter löfte.

Herren har välsignat bibelqvinnornas husbesök. Vi veta att många hafva blifvit vunna för Herren genom dessa ringa redskap. Flere få vi se derhemma. Drinkares hem hafva blifvit förvandlade. Dock — motstånd och svårigheter finnas ock. Ett exempel: en vän anmodade oss en dag att besöka en drinkares hem. Modren låg illa sjuk; barnen voro fulla af smuts och ohyra; fadren satt, öfverlastad, alldeles overksam. Mat fans icke, icke en stol; allt upptänkligt var buret till krogen eller pantlånaren. De qvarlemnade husgeråden bestodo af en kopp utan öra, en half talrik och en träsked. Doktorn, efterskickad af samme vän, som gaf oss bud, hade ordinerat terpentinen på den sjuka; en flaska terpentinen var anskaffad, då bibelqvinnan kom; medan hon vänder sig om för att hjälpa den sjuka, dricker fadren ur nästan hela terpentinflaskan. Då en besökande släkting förebrår honom hans uppförande svarar han: "ska ni inte lemna mig påskfred?" Arbetsfält fattas icke i detta "hem" för bibelqvinnan. Hvad skola vi säga om barnens reningsprocess? Det kräler och kryper om de små stackrarna, men huru skönt att få dem tvättade,

*) Till följd af många förökade tillfällen att höra Guds ord i närheten, hafva dessa möten under de sista åren upphört.

kammade och iklädda rena kläder! Det är ju en änglasyssla. Men den sjuka måste ha skötsel. Doktorn har ordinerat gröt. Hvad är att göra? Bibelqvinnan måste först skaffa mjöl, sedan skaffa och hugga ved m. m. Under tiden får hon oqvädingsord af fadren, som påstår att ved finnes huggen. Då nu gröten är kokad, hvad lägga den uti? Intet annat finnes än den handduk, som medtagits till barnens badning; den måste alltså först tvättas och torkas! "... Detta ett litet exempel af en bibelqvinns verksamhet. Se här ett annat: En dag kör en vän in på bibelqvinnohemmets gård med två stora, massiva tunnor sill att fördelas mellan hemmen och våra fattiga. Det blef fart i bibelqvinorna efter pågående lektions slut. Några fördelade sillen; en gick till hemmen, förkunnande nyheten. Andra gingo till kända fattiga i barackerna, m. m. Det blef lifligt på hemmets gård. Somliga kommo med ämbar och kaggar, andra med burkar, papper, m. m. att deruti hemtaga sin beskärda del. Inom tvenne timmar voro de ofantliga silltunnorna fullkomligt tömda. Utom hemmen hade öfver 60 fattiga familjer fått sin del. Somliga voro tacksamma, andra icke! Lättare är att finna villiga gifvare än tacksamma mottagare. Herren göre våra hjertan tacksamma för all hans nåd!

Vi måste nu något litet stanna vid den gren af arbetet, som vi vilja benämna *sjukvården*. Som sjuka och klena personer från arbetets början öfverallt mötte oss, var det naturligt att vi önskade gifva våra bibelqvinor den utbildning, som stod oss till buds. Den vän, som från början varit oss behjelpig i bibelqvinornas undervisning, åtog sig att undervisa dem i vattenbehandling. Genom Professor Hartelii benägna försorg, fingo 3:ne bibelqvinor undervisning i gymnastik å centralinstitutet, hvarmed de kommo fattiga sjuka till hjälp. Dessa undervisade sedan bibelqvinnoelevorna under följande kurser. Många fattiga sjuka hafva härigenom blifvit hulpna. Genom att sålunda meddela lekamlig hjälp, hafva ock dörrar blifvit öppnade

att få meddela andlig välsignelse, och månet hem, förut tillslutet för Guds ord, har härigenom blifvit öppet för dess välsignelse. Särskildt från B— i Roslagen fingo vi många vittnesbörd om välsignelse genom en bibelqvinnas vistelse derstädes, och icke få kärleksgåvor blefvo såsom tacksamhetsgård skänkta till bibelqvinnohemmet. Hennes uppoffrande kärlek och hängifna omsorg, så väl för själars nöd som lekamlig krankhet, förtlefver ännu hos mången derstädes i tacksamt minne.

Denna, redan år 1881 afmejade förstlingskärfve, Emma W., omfattade från början såsom en älsklings-tanke bildandet af ett sjukhem i förening med bibelqvinnohemmet, hvartill vi äfven uppmanades af vår doktor S. Denna tanke omfattade då egentligen konvalescenter. Men långt innan denna tanke vunnit gestalt, anade en mängd klena, hemlösa, nervsjuka, ja äfven sinnessjuka personer att sådant borde komma i fråga och som vi på bibelqvinnohemmet mottogo så många som det var möjligt, blefvo vi snart alldeles belägrade af ansökningar, särdeles för nervsjuka personer. Detta hotade att uppsluka allt annat arbete och lät oss känna behovet af ett sjukhem ganska trängande. Härtill trodde vi oss också se Herrens vink genom betydliga gåfvor, gifna till ett sjukhem.

Våren 1883 började vi alltså, om ock med bäfvan, ett hem för klena personer, som behöfde stärkas, och hyrde vi dertill öfver sommaren rum i skärgården, der den friska luften var till stor välsignelse. Hösten samma år inflyttades sjukhemmet till dertill hyrda rum, 55 Stadsträdgårdsgatan (nu Vermdögatan.) De tvenne bibelqvinnor, som senast genomgått centralinstitutet, förestodo sjukvården i det nya hemmet, och Herren gaf åtskilliga uppmuntringar. Han försåg det nya hemmets behof lika huldt och faderligt som de föregäendes. Äfven arbetet bland de sjuka var icke utan välsignelse. En sinnessvag gumma, af oss alla benämnd "mormor", som, då hon kom, var fullkomligt stum och stod orörlig på den fläck man ställt henne (hon skall hafva blifvit misshandlad af sin onaturliga dotter), blef genom Guds nåd fullkomligt återställd och dertill förvissad om sina synders förlåtelse. Det blef stor fröjd! En flicka

från landet, som fördes till oss så våldsamt att två personer hvarje natt måste vaka öfver henne, gjorde Herren barmhertighet med, så att hon fick lemna oss fullkomligt återställd. Vi kunna icke uppräknat alla bevis på Guds trofasthet. De stå icke till att räkna.

Äfven från sjukhemmets korta tillvaro skola vi få se frukter derhemma, för hvilka vi med jubel skola lofva *Lamnet, som dödadt är och har igenlöst oss åt Gud med sitt blod.*

Detta hem var dock icke i fortsättningen vår Faders väg för oss — det var för ett annat af sina barn han hade detta arbete i beredskap. Han visade oss detta på sitt faderliga sätt, dels genom att låta sjukvården få en gestalt, som öfversteg våra krafter — dels genom att låta behovet af utvidgning i arbetets första grenar blifva allt mera trängande.

Genom den riktning vårt arbete från början fått, kommo i allmänhet inga andra sjuka till oss än sådana som aldrig tänkte på att lemna någon slags ersättning, huru besvärliga de än måtte vara. Detta borde vi ju hafva kunnat föreställa oss — men ett annat inträffade, som vi aldrig hade tänkt oss, det nemligen att vårt hem blef ansedt för ett hem för sinnessjuka. Förgäfvos protesterade vi; omständigheterna voro sådana att den ena sinnessjuka qvinnan efter den andra intogs, nästan utan vårt samtycke, och det var icke liten samvetsnöd för hvar och en som nekades, så länge vi menade det vara Guds vilja att efter yttersta förmåga försöka att mottaga dem. Dock bragtes vi till sist derhän att vi insågo omöjligheten af att mottaga sinnessjuka jemte vårt öfriga arbete. Efter mycken inre kamp blef vägen klar — vi fingo med Guds välbehag lemna arbetet bland nerv- och sinnessjuka och i stället utvidga det arbete, som från början blifvit oss betrod. Sjukhemmet upp-gick alltså i *Missionshemmet*, som d. 1 nov. 1885 i all stillhet invigdes, och hvilket intill denna dag är med bibelqvinnohemmet på det närmaste förenadt.

Ehuru sjukhemmet sålunda upphört, utgör *sjukvård*, som förut är nämnt, fortfarande en ej så obetydlig gren af bibelqvinnohemmet verksamhet.

Herren har äfven i nåd låtit några af oss erfara

Kristi kraft att hela krankheter såsom svar på trons bön. Hans namn vare lof och pris för all öfversvinnelig nåd!

Vi återgå nu till *arbetet bland barnen*.

Arma stackars vanvårdade barn kommo fortfarande i vår väg. Ehuru det ökade antalet bibelqvinnoelever omöjliggjorde mottagandet af tillfälliga "gäster" blef dock ett och annat värlöst barn intaget i moderkupan till dess vi för det samma kunde anskaffa plats. Sålunda uppstod behof af ännu ett barnhem, och saken framlades för Herren. Äfven denna gång fingo vi icke länge vänta på svar. Hösten 1885 kom ett bref innehållande 100 kr. med påskrift: "Vår sons lifränta insatt på Guds bank vid Hvita Bergen till *barnhemmet N:o 3*. Samtidigt fingo vi följande bref: "För någon tid sedan var här väckelse; Gud gick fram med makt, särskildt bland barnen. Bland dem som stannat för Herren slöto sig många tillsammans till en "barnförening" under ledning af en arbetare på T—s verkstad. De hafva sina sammankomster 1 à två gånger i veckan, då de som haft någon slant, lagt den i sparbössan. Behofvet af att hjälpa mindre lyckligt lottade barn har vaknat hos dem och för detta ändamål ha de för sina sparpennningar köpt garn och väf och stuckit och sytt de saker, som medfölja. Vi sända detta med en hjertlig helsning att ni ville hålla tillgodo detta för *barnen*".

Se der hvilka *medarbetare* Herren uppväcker! Till svar på bön gaf ock Herren denna gång en passande husmoder. Genom dessa och andra välgärningar stärkte han vår tro att börja

Barnhemmet N:o 3.

Förstlingen till detta hem hade vi redan fått uti ett barn, hvars moder varit på fängelse 10 gånger, sista gången för att i berusadt tillstånd hafva bitit en granne. Vanvårdade barn erbjödoss i öfverflöd. Intet nytt hem börjas utan trosprof. Behofven se så

stora ut, men Herrens rikedomar genom sina villiga sändebud äro ännu större. Fredagen före jul år 1885 var åter en verklig tiondedag. Vi fingo mottaga den ena lädan efter den andra från Stockholm och olika delar af landet med väl arbetade linnen, strumpor, förkläden, ja äfven några färdiggjorda klädningar åt våra kära små, dertill utmärkt vintertyg m. m. ja t. o. m. *kängor*. Vår Faders omsorg syntes särskildt deruti att förråden kommo *dagen före* de nya barnen, som behöfde dem. Vår Fader vare i Jesu namn ära och pris för all hans nåd!

Vår Fader visste *väl* att allt detta gjordes oss behof. I huset näst intill skyddshemmet funnos rum att hyra, men som utrymmet här var vida större, ansågo vi det vara skäl att barnhemmet N:o 1, som redan haft några års öfning och hvarest en del af barnen voro något uppvuxna, flyttade till det nya, rymligare hemmet, bibehållande sitt namn "Ettan" (d. ä. barnhemmet N:o 1) och deremot en alldeles ny liten kull inflyttade i det första lilla hemmet med namn *barnhemmet N:o 3*. Sålunda börjades så godt som tvenne nya hem nästan samtidigt, i det att barnens antal på barnhemmet N:o 1 ökades till 20. Det var en bråd tid, men Herren hjälpte härligt. Sedan den första "svärmen" dragit ut ur den lilla "kupan" blef den förvandlad till en riktig verkstad. I det "ena" rummet voro många flitiga händer sysselsatta att med glädje reda ut spån och krollsplint och deraf förfärdiga madrasser, sy halmfässingar, m. m. Under tiden voro tvenne bibelqvinnor i köket sysselsatta med att måla en nyss skänkt byrå och ett skåp till det nya hemmets prydnad. Herren hade äfven nu så många "snälla skaffare." En vän skänkte hemväfda gardiner, en annan en säng m. m.

Hela vår stora skara fick med helsa och glädje fira julen i stillhet och frid. På intet hem fattades julgäfvor.

Den 1 dec. voro ännu rummen i det nya hemmet tomma. — Nyårsafton invigdes det under tack och lof. Flera vänner besökte oss och många vittnade om Jesus. Gud gaf en välsignad dag.

Alla våra hem fingo sluta äfven året 1885 utan skuld. För allt detta hembära vi vår Fader lof och pris!

En stor Guds nåd är det att få börja ett nytt år utan skuld, men utan trosprof gick det ej heller under början af det nya året. Hyran var ökad. Vår barnskara behöfde mat o. s. v. Några af hemmen behöfde ved, och till allt detta var kassan tom. Husmodren på det nya hemmet kände sig beklämd vid tanken på de många behofven. Hon slog upp sin bibel och fick språket: "Jag vet hvar du bor" och blef deraf hjertligen vederqvickt. Enskildt och gemensamt framlades de många behofven för vårt lifs Gud. O, huru öfvervåldigande han svarade: Ett bref kom med en 1,000 kronors sedel med påskrift: "Hyreshjelp till de 6 kära hemmen från tvenne lyckliga makar". Samma dag kom ett bref innehållande 500 kronor med påskrift: "*jag är Herren, jag förändras icke*", Mal. 3: 6. Samma dag lemnade en vän 100 kr. och följande dag fingo vi af en tjenarinnas sparpennningar 100 kr.; derjemte kommo äfven några mindre summor. På detta sätt har Herren vid hvarje hems början, då vi stått frågande och bäfvande, underbart kommit vår svaga tro till hjelp. Upplåt våra läppar, att vi må förkunna Guds pris!

För hvarje vid bibelqvinnohemmet afslutad kurs vidgades arbetsfältet, och antalet ökades af våra systrar, som med oss delat ljuft och ledt, förbundna med oss med kärlekens band. Alla dessa och många andra vänner som vår Fader gifvit oss och vårt arbete, vilja hafva underrättelser från Hvita Bergen för att med oss bedja om hjelp och välsignelse. Som det icke alltid är möjligt att genom bref hinna meddela oss med dem såsom vi gerna ville, togo vi det såsom en vink från Herren, då en vän föreslog oss att utgifva ett litet månadsblad. "Trons Hvila" började att utgifvas år 1885 och har genom Guds nåd fått fortfara intill denna dag, och vår Fader har välsignat den. Hans namn vare pris!

Hösten 1886, 10 år efter arbetets början, firades ett enkelt tackmöte på våra hem. Huru mycket hade vi icke att tacka vår Fader för! Huru helsosamt att ihågkomma huru arbetet började i stor svaghet och huru härligt och ljufligt Herren vår Gud hört bön och hulptit igenom dessa 10 år! Huru minnesrik är icke denna tid! Huru hafva vi icke, år från år, fått upprepa ett "*Eben Ezer: ända hitintills har Herren hulptit oss!*" Det var ljufligt att få fira detta tackmöte med våra systrar, bibelqvinnorna inom vårt land, som voro inbjudna från sina vidt skiljda arbetsfält. Underligt beredde Herren utväg för några af dem att resa "hem". De sågo ingen utväg att få respendingar, men bådo i barnslig tillit sin himmelske Fader härom, ja, sade ock "i tron" farväl åt sina vänner för att resa, *innan* de sågo hjälpen — och kommo icke på skam; respengar fingo de i rätt tid från oväntadt håll och äfven förnödenheter till resan.

Dagarna före mötet var mycket stök på alla hemmen, såsom då man till någon högtid hemväntar kära anhöriga. Våra hemkommande systrar skulle nemligen herbergeras på alla hemmen så långt utrymmet möjligen medgaf, och våra husmödrar följde med glädje uppmaningen "herbergeren gerna". Af de 118, som vid den tiden genomgått kursen vid Hvita Bergen, voro 50 närvarande. Huru förunderligt har icke Herren låtit vår skara tillväxa på dessa 10 år, efter sitt löfte: "Den som hoppas uppå Herren, honom omgifver han med nåd." Ps. 32: 10.

Vårt samlingsrum var den rymliga salen på missionshemmet. Främst på väggen hängde en liten festtafla, årtalen 1876—1886 omgifna af "*idel godhet och barmhertighet*" — vår erfarenhet under dessa 10 år. Lagerqvistar omgaf det hela. "I allt detta öfvervinna vi genom honom, som älskade oss".

Vårt tackmöte, som varade från d. 2 till d. 10 Okt., syntes oss icke för långt. Hvarje morgon från 9—11 läste vi tillsammans vår kära bibel. Kl. 4 e. m. samlades alla på något af hemmen och drucko kaffe tillsammans, hvarefter någon af våra systrar meddelade sina erfarenheter från sitt arbetsfält, oss andra till uppmun-

tran och hjälp. En e. m. hade vi samtal om barna-
 uppfostran; en annan om svårigheter under arbetet.
 Kl. 6 söndagskvällarne och kl. 7 de öfriga aftnarna sam-
 lades vi på missionshemmet, då vanligen någon broder
 ledde oss i ordets betraktande, hvarpå dagen slutades
 med bön, sång och tack till Herren. En afton hade vi
 fattigbjudning, ihågkommande att Herren bjöd Israeli-
 terna vid löfhyddohögtiden "att sända delar till dem
 som intet hade tillredt för sig." Neh. 8: 10. Några
 aftnar voro alla hemmen samlade, en väldig skara, som
 fyllde salen. Tvenne aftnar voro våra vänner i hufvud-
 staden inbjudna att deltaga med oss i Herrens pris.
 Söndags afton d. 10, "den sista aftonen i högtiden"
 ville bönen och sången ej taga slut. Vi förnummo
 Herrens närvaro och fingo, styrkte af hans Andes kraft,
 säga hvarandra farväl för att med ny lust sprida lukten
 af hans kunskap och hvar på sitt arbetsfält gå hans
 ärenden den "lilla stunden," "tills han kommer".

10 år är en vigtig tidsperiod och med anledning af
 Herren Jesu ord: "det hon kunde, det gjorde hon"
 syntes det oss som ville Herren gifva oss att uppsätta
 en särskild liten minnessten genom att begynna det lilla
 senapskornet "Svenska kvinnors mission bland Nord-
 Afrikas kvinnor". Herren beredde väg och gjorde hjertan
 villiga så att först, en år 1887, (till en tid samverkande
 med en engelska) och sedan tvenne systrar år 1888
 med glädje utgingo till detta hårdarbetade fält, der de
 under trenne år flitigt utsatt lifvets säd. Hemkomna
 för att hemta nödig hvila känner sig blott *en* af dem
 kallad att återvända, och som hon icke gerna kan ut-
 sändas allena, få vi förbida Herren för att vidare få
 veta hans vilja, fullt vissa att den der bland kvinnor
 och barn utsådda lifvets säd icke skall återkomma få-
 fängt efter Herrens löfte.

Samma år öppnades genom kronprinsessan af Danmarks försorg ett arbetsfält bland de svenska flickor, som under sommaren arbeta vid sockerfabrikerna på de danska öarne. Deras antal är ganska stort, under sommaren 1886 voro, endast på Laaland, ej mindre än 1,400, och som sedligheten bland dem stod på en ganska låg ståndpunkt, insågs allmänt att något behöfde göras för dem och det var med glädje vi fingo hörsamma kallelsen att komma dem till någon hjälp. En bepröfvad bibelqvinna har sedan hvarje sommar verkat ibland dessa våra landsmanninnor. Sommaren 1891 utsändes ännu en, begärd och underhållen af inre missionen i Danmark. Herren har rikligen uppmuntrat denna lilla gren af arbetet genom många tecken af sitt välbehag och sin välsignelse.

Barnhemmet N:o 4.

Sedan barnhemmet N:o 3 kommit i gång var väl "moderkupan" tom på barn? Långt derifrån. Utom flere andra sände fattigvården oss en dag tvenne värnlösa barn komna ända ifrån Köping. Det är otroligt huru fort de små få rum i hjertat. Våren 1886 var behöfvat af ett nytt barnhem lika stort som någongång förut. Men åter var kassan tom och visthusen likaså. En söndagsmorgon framlade vi särskildt våra behof för vår Fader, åberopande huru han vid bäcken Kerit sände korpar med bröd och kött till profeten Elia. Samma dag kom en vän och lemnade med stor glädje 500 kr. från en för oss okänd man, hvars namn vi icke fingo veta. Ytterligare sände Herren 200 kr., gåfva från en hemgången vän. All denna nåd uppmuntrade oss att börja ännu ett barnhem, i synnerhet då gåfvor kommo särskildt för detta ändamål, t. ex. af Miss M. till hyra under sommaren för barnhemmet N:o 4, 100 kr. Vännerna L--g, "ett tackoffer Herranom för Johannes lyckliga födelse" till barnhemmet N:o 4, 10 kr. o. s. v.

Rum erbjödos att hyra i W. öfver sommaren, en villig husmoder fanns uti årets kurs; värnlösa, ja miss-handlade barn funnos, som alltid, till öfverflöd — huru kunde vi annat än i Jesu namn mottaga äfven dessa

barn, och räkna vi alltså det fjerde barnhemmets tillvaro från våren 1886. Litet var äfven detta hems begynnelse, men såsom förr fingo vi ock nu erfara Guds faderliga, trofasta omsorg. Några exempel. En dag då vi mottagit tvenne barn och icke hade något att lägga på dem, kommo tvenne utmärkta, varma filtar från en vän i N—g, jemte tyg till västar åt barnen, just hvad vi bäst behöfde. Då husmodern fått de två minsta barnen, bad hon, utan att nämna det för någon, Herren om en korgvagn. Någon dag derefter kom en bibelqvinna uppspringande med utropet: "Kom och hjälp mig upp med vagnen". Hennes bön var redan besvarad.

"Fyrans" sommarboning var trefligt belägen, nära skogen vid en liten sjö, der barnen fingo bada. Det gudfruktiga värdfolket bevisade barnhemmet mycken kärlek. De satte alldeles frivilligt potatis och andra grönsaker åt dem och voro dem på alla sätt behjelpiga. Vänner i granskapet bevisade dem ock mycken hjälp och kärlek. Herren löne dem alla efter sitt löfte!

Vid denna tid lades det oss på hjertat att tala vid Herren om att få ett barnhem stadigvarande på landet, der barnen kunde vänjas vid landets enklare vanor och blifva öfvade i landtliga sysslor. Stället i W. var dock dertill icke lämpligt.

Då det fjerde barnhemmet kom in till staden hösten 1886, såg det ju icke lofvande ut. Rum hade blifvit hyrda i samma hus som "Ettan", men den utlofvade reparationen hade blifvit försenad; väggarne voro så när tomma och kassan likaså. Barnens tro kom oss då, såsom flera gånger förut, till hjälp. Då de höra sina "mostrar" bedja om penningar eller andra förnödenheter, gå de stundom sjelfmant tillsammans och bedja, och glädja sig icke litet då svar kommer. Då någon en dag var bekymrad öfver kassans tillstånd med anledning af det blifvande tackmötet, sade en af våra små: "Någon har sagt: Har du för litet för två, så duka för tre, så räcker det till", (syftande på enkan i Zarpath, som herbergerade profeten Elia). Och vi fingo erfara detta. Med tackmötet kom välsignelse till alla hemmen. Våra systrar, som kommo "hem", hade med sig "förning", som vittnade om kärlekens omtänksamhet:

smör, bröd, ost, lingon m. m. En dag under mötet kom till barnhemmet N:o 2 en hel låda full med alldeles nya skodon åt alla barnen afpassade efter deras ålder, äfvensom ett par till husmodern; dermed följde en öfverkorsad räkning uppgående till 83 kr. Herren vare tack! Sådant värmer hjertat och gifver ny lust att "löpa och icke förtröttas". Samtidigt kom ett stort paket med små virkade ylleklädningar till de minsta barnen, hvilken stora kärleksgåfva hvarje höst af samma vän förnyats intill denna dag jemte kärleksfulla bref, vittnande om huru *gerna* hon med detta arbete tjenar Herren och hans små vid Hvita Bergen. Det nya hemmet blef icke utan sin andel af välsignelsen. En dag kom ett godt, nytt, hemväft ylletyg med påskrift: "till det nya barnhemmet." Glädjen blef stor bland små och stora. Då kappor fattades åt barnen kom en barnkappa ända ifrån Malmö, o. s. v. En dag kom någon med förfrågan om vi ville mottaga "litet gammalt skräp, som ju kunde duga till bränsle, om ej till annat". Vi tackade — och fingo till vår öfverraskning en mängd användbara saker, just passande att fylla många af "Fyrans" behof.

Julen kom — men kassan var åter tom; vi kommo öfverens att icke vänta julgåfvor och att icke baka pepparkakor m. m. på något af hemmen. Behofven framlades i bön till vår Fader. Se här huru han svarade: Dagen före julafton kom 1,000 kr. från "onämnd", jemte flera mindre summor. Samma dag på aftonen kom en nu hemgången barnens synnerliga vän med en storartad julförning från en vänlig gifvare: 4 st. bläckaskar med "cakes", julgranskonfekt, en hel russinlåda m. m. Ja, vi hafva icke någon jul haft en sådan rik tillgång på "namn". Alla hemmen fingo sin rikliga del. Lika rikligt försågo våra vänner alla barnen, små och stora, med goda klädesplagg, linnen, förkläden strumpor m. m. Att sålunda rikligt förse en alltfort växande familj (julen 1886 voro barnen 60), är icke detta ett verkligt *Guds verk*? Äfven denna gång fingo vi betala hyran i rätt tid och sluta året utan skuld. *Hans namn* vare pris!

Vi fingo fira helg i stor frid och fröjd öfver Guds välgärningar och hade äfven glädjen att få dela med

oss åt våra grannar. D. 10 Jan. hade vi "bjudning" på missionshemmet för omkring 150 personer, största delen boende der i huset. Vår rymliga sal var alldeles full, ändock barnen ej voro med, hvilka fingo sin särskilda dag. Detta hem har verkligen en missionsplats, då inom samma gård bo 52 hushåll. Det är kärt att se huru vi vunnit deras förtroende. Dock hafva "fattigbjudningarna" tagit en annan gestalt mot den första tiden. Den förr så outhärliga risgrynsgröten är utbytt mot kaffe; Herren visar hvad som på olika tider är bäst. Bibelqvinnorna tjenade med fröjd. För några af dem var denna slags gudstjenst alldeles ny.

Följande afton hade vi fest för våra söndagsskolebarn.

Några vintrar hafva bibelqvinnorna haft söndagsskola ute i barackerna m. fl. ställen, der barnen aldrig besökt någon söndagsskola. Festen har då varit gemensam på missionshemmet, der ända till 130 barn varit samlade. Då dessa barn efterhand blifvit förda till ordnade söndagsskolor, har detta arbete blifvit öfverflödigt.

Ehuru sammankomsterna i allmänhet varit mindre störda än förr, har dock störande uppträden förekommit och nya orostiftare infunnit sig. På nyåret 1891 började därför en broder att på missionshemmet hafva "gossbjudningar" för 10 stycken hvarannan vecka, då han efter trakteringen talat till dem gemensamt och enskildt om Herren. Dessa möten hade förra vintern god verkan och få de genom Guds nåd äfven detta år fortfara.

Att här uppräknat alla våra erfarenheter under dessa 15 år är icke möjligt och utrymmet räcker icke till? Visserligen hafva vi haft pröfvande tider — vi hafva gått genom djupa vatten, vi hafva haft nöd af åtskilliga slag, men Israels Gud har fört oss igenom och i rätt tid har han kommit med hjälpen. Hösten 1888 var en sådan tid, hans hand dröjde då längre än vanligt och vi började fråga hvad han menade. Men han lade några vänner på hjertat att hjälpa oss och — arbetet fick fortsätta utan afbrott. Vi hafva ock haft sjukdomsnöd. Vintern

1887 härjade difteri bland barnen och Herren hemtade hem en liten ros. Vintern 1891 härjade messling såsom en farsot i hufvudstaden bland barnen och vi hade vår del — 12 lågo på en gång till sångs på tvenne af hemmen, och på ett af hemmen hemtades en liten hem — men agan varade icke länge. Herren höll sina skyddande modersvingar öfver oss. Hans hjälp är ljuflig. Hans fostran dyrbar. Han har icke låtit oss ligga under bördan i nödstider utan har tagit oss upp på sina starka örnavingar och burit oss öfver svårigheternas djup och brant. Hans namn är ljufligt. Det är en kostelig ting att lofva honom. Lofsång höfves Guds hemätvandrande folk!

Till besvärligheterna i arbetet hör att säga "nej" åt alla som vilja hafva barn till våra hem, stundom måste många få afslag samma dag. På våren 1887 utvidgades Barnhemmet N:o 4 med ännu tvenne rum.

En af de svåraste ledsambeter vi haft i vårt arbete var då huset 51 B, Vermdögatan, der tvenne af våra barnhem funnit tillflykt, öfvergick till en ny egare, som dit intog en mängd löst folk, hvarigenom detta hus blef allt annat än tjenligt till barnhem. Vi började bedja Herren om en passande bostad för våra barn.

Alltsedan arbetets början hade ett litet hus i närheten af bibelqvinnohemmet väckt vår uppmärksamhet såsom särskildt passande för ett barnhem. Det hade icke varit att hyra. En dag, efter ett besök på "Ettan" kändes nöden utesägligt skriande och behofvet af förändrad bostad frambars i verklig hjerteängest inför vårt lifs Gud.

Herren svarade genom att så kraftigt påminna om det lilla huset, att vi genast gingo dit, och se — der står med stora ord: "*Att hyra*". Egaren besöktes. Villkoren voro ganska dryga: 1,000 kr. i hyra, och reparation bekostad af hyresgästen. Förmånerna voro dock så stora att alla betänkligheter måste vika och kontraktet uppsattes. Då reparation emellertid blef dyrare än man först tänkt, blef det en tid af djup nöd, men Herren var när i nöden och gaf förvissning om att saken verkligen var från honom. Huru ljuflig är icke hans hugsvalelse och tröst! De nya behofven öfverlemnades med barnsligt förtroende i hans händer, och vi kommo icke

på skam. Den nya bostaden för *barnhemmet N:o 1*, 36 Bondegatan, är en ny minnessten af Guds trofasthet och fadersomsorg. Hemmet har här en egen liten byggnad, med landtligt läge i en stor trädgård, högt belägen med frisk luft från tvenne sjöar. På nedre botten finnes en särskildt *skolsal*, hvilken icke, såsom förut, behöfver begagnas såsom sofrum, och hvilken under sommarloftet är ett utmärkt arbetsrum. Här finnes äfven en god bagarstuga, der flera af hemmen sjelfva baka sitt bröd. Allt goda gåfvor af vår Fader, för hvilka vi af hjertat hembära honom tack! Med alla dessa förmåner var ju hyran ännu dryg — men huru underligt hjälper icke Herren! Våren 1891 inköptes egendomen af Stockholms stad, som 1 oktober samma år nedsatte hyran till 500 kr. Hvilken Gud är såsom vår?

Sedan »*Ettan*» sålunda genom Guds nåd fått ett så godt »bo», återstod att bedja om samma förmån för »*Fyran*», som ännu bodde kvar. Behofvet var stort, och vi lade fram det för vår Fader. Svaret kom från ett alldeles oväntadt håll. Jultiden 1890 fingo vi nemligen anbud på fria husrum till våren för ett af barnhemmen på en vacker egendom på landet, *Edesta*, en half mil från Mölnbo station. Den önskan vi länge haft att flytta en del af våra barn på landet, blef det härigenom möjligt att förverkliga. Det gick dock icke utan öfning för tron, ty oaktadt löftet om fri bostad tills vidare, så voro onkostnaderna icke små. Utom flyttnings- och reseomkostnaderna fordrade det större utrymmet åtskilliga nya förnödenheter, men Herren hjälpte härligen igenom. Den dag, då en mängd upphandlingar skulle göras, var minnesrik för all den vänlighet hvar med man kom oss till mötes. Det gick med verklig lust att köpa. Herren var med och böjde hjertan, och vi fingo göra det åt *honom*.

Till barnens utrustning skänkte en vän ett helt stycke godt bomullstyg. En annan vän skänkte samtidigt alla hemmen utmärkta, emaljerade kokkärl. En barnens vän gaf 100 kr. En liten barnförening öfverraskade oss med sin kärlekstjenst. Ej nog med att de med största flit och intresse på sina lediga stunder sytt åt våra små barn så många nyttiga saker, de föranstaltade äfven en för-

säljning pingstafton, som inbringade ej mindre än 400 kr., hvaraf 10 kr. användes till en liten fest på barnhemmet N:o 1 för alla barnen. Hjelpen kom i rätt tid såsom svar på bön. Tvenne föregående år hafva några andra unga vänner kommit oss till stor hjälp genom att de på vintern hafva haft en syförening jemte försäljning, som Gud rikligen välsignat.

Hvilket af de fyra barnhemmen skulle flytta ut? På alla barnhemmen finnas barn af olika åldrar från små två-åringar till dem som äro 15 å 16 år, men som "Tvåan" f. n. har de flesta något uppvuxna flickor, och dess husmoder särskildt bedit Gud om ett hem på landet för sina barn, sågo vi det vara för "Tvåan" Herren beredt rum derute. "Fyran" fick då intaga "Tvåans" plats och sålunda hörde Herren på dubbelt sätt våra böner och fyllde våra behof. Hans namn vare pris!

Den 19 Maj firades en liten afskedsfest på "Tvåan". En broder gaf till minnesord: "Immanuel", "Halleluja", och inristade dem så mycket djupare i hjerta och minne genom att lemna dem, återgifna i tryck på tvenne vackra taflor, prydnader i det nya hemmet på landet.

Den 29 maj detta år bar den käre Herren vår barnaskara på sina örnavingar ut till sitt hem på landet. Vädret var det aldra ljufvigaste. Sakerna sändes dagen förut och barnen fördelades den sista natten på de andra hemmen. För större delen bäddades syskonbädd på golfvet i skolsalen på "Ettan". Barnen och deras vårdarinnor rönte den största vänlighet på vägen, och vid Mölnbo station hemtades de, sedan de ätit middag i gröngräset, i en stor höskrinda jemte ett annat åkdon. Intet af sakerna hade gått sönder på vägen, t. o. m. ett stort skåp med glasdörrar kom välbehållet fram.

Hemmet vid Edesta är utmärkt treffigt. Huset är genom tillbyggnad ganska rikt på rum, men bibehåller dock ett anspråkslöst yttre, väl passande för ett barnhem. Barnens arbetsrum är stort, ljus och treffigt. Ett större samlingsrum finnes, särdeles passande för bönestunder, då våra grannar kunna inbjudas. Trädgården är stor; en kulla har under sommaren arbetat der med all flit och trohet och ett af de större barnen har haft sin tur att vara behjelpig. Några hafva fått deltaga

i utarbete, afpassadt efter deras krafter. De större barnen få så väl på landet som i staden deltaga i alla inom hus förefallande göromål samt sy och laga kläder m. m. De största få lära att väfva. Vi hoppas få fostra dem till dugliga tjänarinnor.

Herren fostre de kära barnen, sitt namn till pris, till nyttiga tjänarinnor här och till evighetsarfvingar *derhemma!* Åran och loftet tillkomme vår Gud och Lammet nu och i evighet!

Öfverblick öfver Hemmen vid Hvita Bergen

hösten 1891.

Bibelqvinnohemmet, 104 Skånegatan: Förestånderskan, hennes medhjelparinna, husmoder och 10 elever.

Missionshemmet, 55 Vermdögatan: Husmoder, en lärarinna och 8 elever.

Skyddshemmet, 53 Vermdögatan: Husmoder, tvenne bibelqvinnor (en för tvätten samt en för hushållet), 22 skyddslingar, en trädgårdsmästare med hustru, en bibelqvinna, som biträder med sömnad vid alla hemmen.

Barnhemmet N:o 1, 36 Bondegatan: Husmoder, hennes biträde och 20 barn.

Barnhemmet N:o 2, utflyttadt till Edesta, en half mil från Mölnbo station: Husmoder, hennes biträde, en äldre bibelqvinna och 22 barn.

Barnhemmet N:o 3, 53 Vermdögatan (lilla huset vid gatan): Husmoder med 11 barn.

Barnhemmet N:o 4, 2 Barnängs tvärgränd: Husmoder, hennes biträde, en lärarinna och 18 barn.

Alla hemmen tillsammans 131 personer.

Under de 15 år arbetet fortgått hafva 213 elever genomgått kursen vid Hvita Bergen, 24 för yttre missionen och 189 för vårt land. Af de sistnämnda hafva 20 ingått äktenskap. Af alla gemensamt äro 10 hemförlofvade att hvila från deras arbete, och deras geringar följa dem efter. 78 äro f. n. i hemlandet ute i arbete bland barn, sjuka, fattiga, ja behöfvande af alla slag. De äro anställda vid barnhem, skyddshem, fattigårdar, sjömanshem, barnkrubbor, sjukhus m. m. O, må de alla komma med glädje och bära sina kärvar!

På *Skyddshemmet* har från år 1879 (då det nya hemmet började) till hösten 1891 varit intagna 271 qvinnor, af hvilka 99 varit i fängelse.

103 hafva utgått i tjänst,
11 hafva ingått äktenskap,
13 hafva återvändt till sin hemort,
10 äro döda.

Som barnen vanligen mottagas ganska små, hafva från barnhemmen icke flera än 11 utgått i plats. Herren vare lof, de hafva fått goda platser och hafva icke ännu varit oss annat än till glädje. Herren bevara dem i sin fruktan!

Vid räkenskapernas afslutande för 1890 uppgingo utgifterna för alla hemmen till 27,128 kr. 59 öre.

Behållningen till 1891 utgjorde för alla hemmen 47 kr. 99 öre.

Hyran utgör, efter de betydliga nedsättningar staden benäget beviljat och under det vi få hafva *barnhemmet N:o 2* hyresfritt 4,650 kronor.

Med tacksamhet erkänna vi den hjälp Stockholms stads Fattigvårdsnämnd benäget beviljat våra barnhem, begynnande år 1884 med 1,000 kr., hvilket bidrag efter-

hand ökats så att åren 1890 och 1891 varit oss beviljade 4,000 kr. pr år, dock endast för ett år i sänder. Vi äro af hjertat tacksamma för denna hjälp, så väl för den goda handräckning den utgör vid hyrans erläggande för hvarje qvartal, som för det erkännande stadens myndigheter härigenom gifva vårt arbete bland nödens och lastens barn.

Vi hafva ock, genom vänners försorg, som under vintern hafva en syförening för arbetet vid Hvita Bergen, hvarje vår och höst haft en försäljning, hvartill många vänner i kärlek lemnat bidrag och hvartill en syförening på missionshemmet flitigt medverkat. Netto-behållningen under år 1890 uppgick till 3,518 kronor. Dessa försäljningar hafva särskildt för barnen varit riktiga festdagar, och har Herrens Ande ofta förnimbart varit nära.

Att arbetet nu i 15 år fått fortfara och hvarje år fått sluta utan skuld, med några få kronors öfverskott, är en nåd, för hvilken vi af innersta hjerta hembära vår Fader ära och lof!

Vi bedja honom också hjertligt om rik välsignelse öfver alla dem som i kärleken kommit oss till hjälp. Någon gång, då hjälpen dröjt, ha vi stått frågande om någon gren af arbetet borde nedläggas — men alltid har Herren, efter trosprofvet, kommit med så mycket härligare hjälp, hvarigenom vi, under hans välbehag, kunnat ej allenast fortsätta utan äfven öka arbetet intill denna dag. Särskildt erinra vi oss tvenne gånger, då en okänd vän "Herren känner sina" skänkte den ena gången 500 kr., den andra 1,000 kr. Vi kunna icke uppräknå alla dyrbara, minnesrika bönhörelser, men de stå upptecknade i *Guds bok*. Må de ock stå upptecknade i våra hjertan såsom "*hjelpostenar*" att icke fälla modet, om Herren en annan gång skulle behaga dröja med sin hjälp!

15 år — huru kort synes icke detta lilla "vägstycke" vara, då det är tillryggalagdt, men o, huru många minnesstenar har det ej af Guds trofasthet! Icke endast med afseende på penningar — o nej, allt är gåfvor af hans fadershand, medhjelparinnor, som vilja *tjena honom*, helsa, själs- och kroppskraf-

ter, nåd att hålla ut med gladt mod, trofasta vänner, passande hus till hemmen — ja, hvem kan upp-räkna alla vår Guds välgärningar? De äro flere än sanden i hafvet — för att icke nämna de *dagliga* välgärningarna att han förlåter synder och *helar brister*. Huru har icke vår klenstro kommit på skam! O, må vi aldrig mera göra vår Gud beroende af tid, rum och omständigheter! Må vi aldrig misströsta, äfven om han skulle dröja! Må vi icke heller glömma att det är *här*, i vårt älskade fädernesland, han bevisat sig så *rik!* Må vi aldrig kalla vårt land fattigt. Det är öfvermåttan "*rikt,*" rikt på villiga hjertan, rikt på personliga krafter, rikt på medel att uppfylla alla behof i Herrens saliga tjänst! Gud har bevisat sig rik i sina barn i vårt land. Må han också få bevisa sig rik i oss, så att vi äro rika på hans lof, rika i lydnad för hans Ande och ord, att *hans namn* må förhärligas den korta lilla arbetstiden, och vi finnas trogna och vakande, *när han kommer!*

